

PESMI

Svetlana Makarovič

OKTOBER

Nazadnje ti potemnele roke
trudno, brez vprašanj omahnejo.
Lahno skloniš tilnik
in pomisliš na slovo.

Z vso težo
ti lega na veke
jesen.
Krhki, zlati listi nihajo,
ko veje skozi temne gozdne hodnike.

Lice pritisneš ob deblo.
Drevo ti vrne molk.
Veter vleče črne tančice čez nebo.
S hladnimi prsti ti seže v lase.

Rahlo se zgroziš.
Slovo je zamujeno.
Svetla tišina stoji vseokrog.
Sam si.

NEMI KLIC

Nekje v prihodnjih tujih svetlobah
čaka name nepremičen trenutek,
ko bo groza zasigala vame:
— Zdajle!
Danes ga slutim.
Skozi plasti prihodnosti
bridko sije do mene.
Ti si daleč. Zaman bi iskala
svoj odsev v tvojih mislih.

Samota se krčevito ovija krog mene.
Strah me je, tako strah.
Zavesa dežja se spušča.

Kako naj te prikličem?
Grmenje teme bi me preglasilo.
Kako naj te prikličem?
Nema sem.

ROŽA

Vsejali so me v mrtvo skalo
in mi dali veliko oko
za gledanje neba,
da bi mi bilo teže.

Pustili so vetru,
da se je splašen zaganjal
v moje krhke liste,
da jih je dež pribijal k tlom.

Iz daljave pridušeno grmi
njihov porog.

Toda sonce se je obrnilo k meni
in vsulo v moj cvet
žareča, divja semena sreče.

SREČANJE

Mimo sonca hodijo oblaki.
Mimo mojih oči plove sen.
Ko se mimogrede ustaviš,
s poljubi vtisni v moje telo
moja tisočletna zlata imena.

A ne govori. Odidi tiho,
ker vem vse. Vem tudi tisto
o bilkah in klasih,
o reki, ki nas zapušča.
Poznam varljivo večnost
besed nikdar in zmeraj,
vse vem.

Za iskriv hip pretrgaj vesolje,
ki drsi mimo.

A ne vžgi vame besede zmeraj
in besede nikoli,
ko boš odhajal.

POSLEDNJA OBALA

Nezadržni valovi časa
odplavljajo z mojih ustnic
tuja imena.
Postajam sama,
z dehtečim, praznim naročjem.
V svetli zrak
tipaje sega jesen.

Izsušeno gorje leži negibno.
Rane je izžgal mir.
Mir. Poslušaj, kako spokojno
diha morje; obala je toplo,
trudno zleknjena.
Vdano se prepuščam klasju žarkov.

Nobenega včeraj ni, nobenega jutri,
le poldnevi, jutra in večeri,
vsi tihi in resni.

Obala svetlega počitka.
Naslanjam glavo na njeno srce
in vem, da je iskanje končano.
Čakam samo še jeseni,
ki bo tiha in mila prišelestela vame.

Potem se veter umirjeno nagne
čez moj negibni obraz.

Spokojno diha morje.
Šepetanje brez besed
se vije ob bregu.

Vrnite se, nemirni galebi,
vrnite se po slovo.